

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Măgincat
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cho.
 Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -688

Ferdinand I - Jur să fiu bun român!

Prof. Neculai MOGHIOR¹

*"Cea dintâi grijă a Noastră a fost ca neamul,
 în fruntea căruia M-așezat Fronia cerească,
 să nu piarză prilejul de a-și asigura dreptul
 de a trăi netrunchiat și de sine stătător".*

După ce a semnat jurământul și l-a înmănat lui Mihail Pherekyde, președintele adunărilor legiuitoare întrunite, pentru a fi păstrat în arhiva Camerei Deputaților, regele Ferdinand I a rostit o succintă și elocventă cuvântare în care a prezentat programul său de guvernare: *"Bucurat prin grația lui Dumnezeu și voința națională de a fi urmașul marelui întemeietor care mi-a lăsat ca sfântă moștenire simțămintele de iubire și credință ale unui întreg popor, găsesc în dragostea pentru neam puterea de a păși fără șovăire spre îndeplinirea mării, dar grelei mele sarcini. Pilda aceluia pe care îl plângem toți ca pe un părinte și convingerea că numai printr-o neîntreruptă propășire se poate asigura viața trainică a unui popor, îmi vor fi călăuze în sforțările mele spre a-mi jertfi întreaga muncă a vieții pentru dezvoltarea puterilor acestui stat. În îndeplinirea acestei înalte datorii, pe care o îmbrățișez cu neclintită credință și nestrămutată dragoste, stă cea mai dulce mulțumire ce o pot dobândi. Prin trânsa aduc cel mai mare prinos de recunoștință aceluia a cărui amintire e cea mai scumpă legătură între Țară și Casa Mea. În rodnică domnie care face mândria istoriei noastre, primul rege al României a găsit cel mai puternic sprijin în unirea tuturor românilor în jurul Tronului ori de câte ori împrejurări mari impuneau această datorie. Sunt sigur că, însuflețiți de același înalt patriotism, românii vor ști și în viitor să dea Tronului și Țării unirea în cugetare și în acțiune care este singura cheazăsie a unei sănătoase propășiri naționale. Dumnezeu, care după atâtea grele încercări a binecuvântat munca acelora care s-au devotat binelui acestui neam, nu va lăsa să scadă ceea ce cu atâta trudă s-a clădit și va ocroti, cu dragoste pentru acest popor, munca fără preget ce sunt hotărât ca bun român și rege să închin iubitei mele Țări"* (14).

Țara întreagă avea mari așteptări de la noul rege al României, sperând ca acesta să fie scut de apărare a unității etnice și culturale a tuturor românilor. Într-unul din cele mai grele prin care trecea

¹ Fragment din lucrarea postumă: Neculai Moghior, *Regele Ferdinand I: cuvânt pentru unirea neamului românesc. O poveste adevărată: Basarabia 1918*, Oradea, Editura Tipo MC, 2018, p. 45-56

țara, după ce timp de 25 de ani a fost în umbra augustului său unchi și a relaționat numai în domeniul secundar, cel puțin din punct de vedere politic, Ferdinand ajungea la funcția supremă în statul român. Spre deosebire de unchiul său, nu era legat prin nici un fel de angajamente de onoare față de cei care declanșaseră războiul și, totodată, ca urmare a strânselor legături cu oștirea română, sesizase faptul că opinia publică nu era favorabilă unui război alături de imperiul austro-ungar care asuprea pe frații noștri de peste Carpați.

Așa cum aprecia în jurnalul său și regina Maria: *"Ferdinand se găsea în fața poporului său ca o carte închisă. Viitorul stătea în fața lui, dar nimeni nu cunoștea adevăratele lui gânduri. El niciodată nu se pronunțase într-o privință sau alta, nimeni nu ghicise gândurile sale, dorințele și părerile sale. Până în clipa aceea, cu neștirbita sa lealitate, el adoptase fără să murmure vederile și politica unchiului său, niciodată buzele sale nu pronunțaseră vreo părere, vreo critică. Toți ochii erau pironiți cu îngrijorare la el, supușii se întrebau ce se va întâmpla. A doua zi după moartea unchiului său, când se duse la Parlament ca să depună jurământul, el jură să fie un bun român, și cu aceste cuvinte rostite la sfârșitul unui discurs solemn și bărbătesc, provoacă un entuziasm mare; de acum rămânea ca el să dovedească cum înțelege să fie bun român"*(15).

Acum, noul monarh avea greaua misiune de a se impune ca un suveran demn urmaș al unchiului său, și, aceasta în condițiile în care opinia publică știa foarte puține lucruri despre el. În această adevărată confruntare cu vremurile și cu el însuși, regele Ferdinand a avut alături mari personalități ale României, între care menționăm pe Ion I. C. Brătianu, Nicolae Filipescu, Take Ionescu, I. G. Duca, Titu Maiorescu, Nicolae Iorga, Barbu Știrbei ș.a., care, în ciuda deosebirilor de opinii politice au manifestat disponibilitatea necesară pentru a se putea analiza cu parcimonie toate posibilitățile și a se adopta, după multă chibzuință, decizia capitală pentru viitorul întregului neam românesc.

Așa cum a demonstrat prin întreaga sa activitate, regele Ferdinand I s-a dovedit a fi gata pentru a urca, cu chinuri și suferințe, Golgota sa și a neamului românesc în războiul care a urmat pentru înfăptuirea României Mari. Afirmația că **"va fi un bun român"** a avut un mare ecou în toată societatea românească, deoarece toți se așteptau de la noul rege să ia hotărâri deosebite în împrejurări deosebite. Situația aceasta a fost plastic remarcată de Nicolae Iorga în articolul *O Domnie nouă*, publicat, la 28 septembrie 1914, în jurnalul *Neamul Românesc*: *"Nu se poate începe o domnie în mai grele împrejurări decât a lui Ferdinand I-iu, astăzi rege al României. În interior problema materială, așa de grea, a liberării țărănimii dintr-o robie economică fără de pereche între popoarele Europei întregi. Alături cu dânsa, și cel puțin tot așa de însemnată, problema morală a îndreptării unei societăți care n-a trăit până acum decât o viață sufletească aparentă: coborârea celor răi, ridicarea celor buni, înlăturarea leneșilor și neprevăzătorilor, chemarea la locurile de răspundere a acelor care aduc cu dânsii o conștiință și un adevărat devotament către Țară și Rege. Iar la hotare războiul european, furia milioanelor, toate patimile de cucerire dezlănțuite violența, brutalitatea serbându-și infernalul sabat, pe când noi stăm înaintea întrebării nespuse de grea ca urmări, a însuși viitorului național, nu numai al României, dar al tuturor Românilor. La noi, aici, vechea ordine s-a scufundat. Au rămas numai formele, fără de părți care, fără temelie, se clatină. Autoritatea și-a pierdut puterea asupra sufletelor: nimeni nu mai crede în altul. Solidaritatea n-a apărut încă, nu credem încă în noi. O nație, needucată politicește, e la dispoziția măgulelilor și înțețirilor oricărui agent provocator, în solda unora sau altora, oricărui demagog setos de renume. Se vede această prefacere simptomatică: oamenii cei mai împovărați de păcatele trecutului, care îmbracă piele nouă și, vorbind de idealuri în care n-au crezut niciodată, pontifică de pe scările templului, din care nimeni mai mult decât dânsii n-au făcut decât o tarabă, despre prăbușirea zeilor. Caiafa în hlamida pătată de sânge a lui Iisus pe care l-a răstignit. Afară nimic din legătura morală a națiunilor n-a mai rămas. Un vânt de nebunie oarbă sucește în vârtejul său omenirea și lasă în urma lui zilnic mii de oameni uciși. Ținuturi întregi distruse. Loialitatea, justiția - cuvinte rămase total fără sens. Principiul național, el însuși nu se întrebuițează decât ca monedă pentru ce vii, ca giulgiu al morților pentru o cauză străină.*

În aceste împrejurări, Ferdinand I începe a domni, în această zi hotărâtoare de 27 septembrie 1914. El n-are popularitate fiindcă ajutorii, care s-au impus regelui Carol, au făcut tot ce le-a stat în putință

pentru ca el să nu fie o forță prin sine însuși. Despre însușirile moștenitorului, despre felul său de viață s-au colportat cu stăruință toate zvonurile cele mai jignitoare, cele făcătoare de rău, și cine le căuta izvorul îl găsea totdeauna în lumea privilegiată a acelor care se apropiau mai mult pe lângă dânsul, care stăteau mai mult pe lângă el, care-i erau datori cu credință absolută și cu toate sfaturile bune. Ziare erau puse anume pentru a-l pierde în opinia viitorilor săi supuși. Se comandau la scriitori din Paris cărți infame contra lui. Nici sfințenia vieții de familie nu i-a fost respectată măcar în povestirile care treceau din om în om pentru ca un popor întreg să creadă că nimic nu e de nădăjduit de la viitorul suveran. Și, în același timp, se luau măsurile cele mai dibace pentru a-l împiedeca de a sta în contact cu oamenii care-i voiau binele și fiindcă voiau binele țării, pentru a zădărnici orice forță nouă pe care s-ar putea rezema un nou stăpânitor. Aceasta face ca în credința multora, a celor mai mulți, lovitură sorții, care ajunge astăzi România, să fie ca o catastrofă totală pentru tron și pentru țară. Principele Ferdinand a știut aceasta. El a simțit nedreptatea care i se face. Alteță regală, îndrăzneam a-i spune la serbările pentru dezvelirea monumentului din Iași al lui Cuza Vodă, iubirea unui popor nu trebuie disprețuită - și mi se răspundea cu cuvintele, pe care nu le-am uitat - **Desigur că nu. Cu greu se capătă și ușor se pierde.** Și, tot atunci, am aflat nesfârșita lui iubire pentru țaran, care e singurul element neatins prin păcatele lui proprii de corupție în această țară, arzătoare-i dorință de a înnoi măsurile lui Cuza Vodă dacă ar găsi numai puterile politice pe care să se poată răzima. Din alt prilej am păstrat formula că fiecare om are o conștiință, care se deschide numai înaintea lui Dumnezeu și aceastălaltă, tot așa de clară și de nouă, că pentru ca să aibă valoare, viața trebuie cucerită. N-a fost o întâmplare că principele Carol a venit aci la Văleni și apoi la Universitatea din București nu pentru a căpăta cunoștințe, ci pentru a se pătrunde de un ideal. Și nu se citeau cuvinte scrise de altul când, la Craiova, înaintea statuii lui Barbu Știrbei, princiarul cuvântător afirma că nici un stat nu poate trăi decât rezemându-se pe o țărănime egal îndreptățită și mulțumită.

Nu știu ce crede Ferdinand I despre modalitățile prin care se poate realiza idealul nostru, dar n-am măcar dreptul de a bănuși că sufletul lui se încălzește de el mai puțin decât oricare din sufletele noastre. În materie de politică internă însă, desigur că această domnie nu va fi stearpă. Ea va vădi hotărâri nebănuite și puteri la care nimeni nu se așteaptă. Sinceritate, lipsă de fast sunt însușiri pe care noul rege le împarte cu regina cea nouă. El va trebui să fie însă bine sprijinit în acțiunea lui. Nu de ambițioșii care au ceva de așteptat de la dânsul. A-l ridica ar fi poate o mai mare greșeală decât a menține tradiții fatale de la o bucată de vreme, care măcar de la o domnie la alta trebuie schimbate. El va trebui să fie sprijinit de devotamente tăcute și obscure pe care nimic să nu le condiționeze decât însuși interesul patriei și al viitorului ei. Unui rege în cea dintâi din zilele cărmuirii sale i se poate vorbi altfel decât unui suveran deprins a vedea acei care îl înconjoară supuși, datori înainte de toate cu ascultare. E încă așa de demult între noi! Și, în această zi, de care atârnă așa de mult tot ce vom fi, ne îndreptăm cu încredere către regele Ferdinand pentru a-i spune cu un glas pe care încercăm de a-l face de o potrivă cu glasul, totdeauna vrednic de respect, al conștiinței naționale înseși: **Majestate**, fii și de acum înainte ocrotitorul celor mici, care numai la Dumnezeu și la rege își pot ridica nădejdi! În marginile puterilor constituționale, care sunt totuși destul de largi în ele însele, consacră zilele pe care ți la va da Dumnezeu pentru înălțarea lor. Ca ostaș, știi că ei sunt cei mai credincioși, cei mai devotați, cei mai buni; că ei dau pentru țară ultimul ban și ultima picătură de sânge, fără a cere nimic în schimb pentru dânsule.

Soția Majestății Tale, regina cea nouă, pe care mila de oameni a dus-o la căpătâiul lor, știe că, după silințe de eroi, ei mor o moarte de sfinți, găsind în chinurile lor un ultim zâmbet de recunoștință pentru măririle lumii care au știut să descopere agonia lor! Cu acești oameni se pot face lucruri de care lumea să se uimească, atunci când ei vor vedea sus, pe părintele lor în suveranul țării. A trecut o jumătate de veac de la plecarea lui Vodă Cuza și el trăiește încă în toate sufletele; de ce să fie siliți, săracii de ei, a-și căuta numai lângă morminte mângâierea? Uită-te în jurul tău, rege nou și încă tânăr! Uită-te regină, iubită din instinct de un popor întreg, care totuși abia te cunoaște încă! Uitați-vă amândoi, ca suverani și ca părinți, ca oameni și ca români, cu interes, cu dragoste! Nu știți câți oameni sunt pe pământul acesta, cu totul deosebiți de toți aceia pe care i-ați văzut până astăzi în jurul vostru, de la miniștrii unui joc de partide, răzimat pe o falsificație permanentă, până la oamenii care prin talente de lingușire și de petrecere au căutat - și unii cred că au izbutit - să străbată în intimitatea voastră! Descoperiți odată și pe acești oameni

de treabă, care ard de dorința de a folosi și ei țării! O clipă de hotărâre și țara întreagă s-ar simți întinerită și ar mulțumi aceluia ce a făcut minunea de a o curăți de vechile și grelele ei infirmități. Ea singură nu poate, și nu poți tu singur: împreună ați fi în stare să săvârșiți minunea. Și fără minuni nu putem trăi, Măria Ta; nu puteam ieri, astăzi și mai puțin! Iar noi, cei care totdeauna am așteptat ceva de la asemenea providențiale prefaceri, care am trăit numai din nădejdea lor, ne vom îndeplini datoria, din colțul nostru de umbră, întrebuițând toate puterile graiului și scrisului nostru pentru a-ți crea acea mare popularitate, pe care un suveran trebuie să și-o merite în fiecare zi prin fapte, și fără de care domnia lui nu este decât o firmă deasupra căreia, totuși, contemporanii ca și urmașii aruncă toată răspunderea pentru nenorocirile care ar fi.

Să trăiești Măria Ta!, îți zice astăzi țara, care te vrea biruitor pe drumul nădejdilor noastre și făcător de dreptate ca domnii cei buni de pe vremuri! Îndrăznesc a tălmăci după sufletul mulțimilor acest strigăt: Viața ta de om s-a închis în această dimineață, cu toate aplecările și - să zicem! - cu toate slăbiciunile omenesci ale țărânei noastre. Regele s-a născut acum, el nu poate avea scăpări, șovăiri, slăbiciuni. E icoana de bronz a țării, statornică, neînduplecată în cele bune, în cele rele neiertătoare. A trăi, pentru el, e altceva decât pentru noi, care putem căuta odihnă și mângâiere în plăcerile vieții; a trăi e a munci, a crede, a jertfi, a se jertfi. De aceia îți putem spune: **Să trăiești Măria Ta!**"(16)

Așa cum a demonstrat prin întreaga sa activitate și după cum o atestă și numeroase mărturii documentare, regele Ferdinand I era total diferit ca personalitate, ca spirit și atitudine, față de ceea ce se așteptau contemporanii săi. I. G. Duca menționa în notele sale că: "Regele Ferdinand I era din fire democrat. Nu numai raționamentul său limpede îi zicea că omenirea merge spre o democratizare tot mai desăvârșită, dar și forma inteligenței lui, deschisă oricărei idei noi, îndrăgostită de progres și de lumină. Dacă nu s-ar fi născut rege, cu siguranță s-ar fi înscris în rândurile vreunui partid de stânga sau de extremă stângă. Tendințele conservatoare îi displăceau prin îngustimea și îl jigneau prin egoismul lor, de aceea n-a fost idee democratică, n-a fost propunere înaintată pe care regele Ferdinand să n-o îmbrățișeze cu sinceră iubire și neprefăcută înflăcărare."(17).

Stilul său, apropiat, deschis, total deosebit de al regelui Carol I, a fost remarcat încă din primele zile ale urcării sale pe tronul României de către pictorul Costin Petrescu, autorul frescelor de la Ateneul Român și a celor din Catedrala Întregirii Neamului de la Alba Iulia, căruia regele Ferdinand I i-a pozat în repetate rânduri și care fusese și pictorul oficial al regelui Carol I. Acesta spunea că: "Ferdinand I nu mai prezintă acea voință personală emanată de sus și căreia totul trebuia să i se supună. El este mandatarul răspunzător și hotărât al unei alte voințe ce de astădată pornea de jos în sus, din clocotul conștient al unui popor întreg, din sufletul românimii trezită la viață nouă. El e al nostru, dintr-ai noștri. Distanța dintre suveran și omul de rând a dispărut. Suveranitatea olimpică lasă locul unui sentiment de prietenie spontană. În locul unui deget ți se întinde azi o mână întreagă, care zguduie cu frenezie brațul poftitului, căruia i se prezintă un scaun, o țigară, un pahar, o glumă, un răs deschis. El îmbrățișează și sărută obrazul lac de sudoare al ostașului de rând, venit de acolo, din mizeria tranșeelor. L-am văzut de aproape și pe el; mi-a pozat atât ca prinț moștenitor cât și ca rege. Se așeza totdeauna din profil. Din nefericire acest aspect sub care vedem pururi portretul regelui Ferdinand era impus de un defect al urechilor, care din față s-ar fi evidențiat în detrimentul chipului. Totuși, acel viguros profil de medalie, înfățișă o siluetă foarte caracteristică prin trei unghiuri ascuțite formate de proeminența frunții, nasului și bărbiei și care-i da o atitudine de privire înainte și în sus. Ochiul său, de un albastru verzui, ce părea că-și țintește privirea asupra unui punct depărtat, lua o expresie accentuată prin mușchii frontali, totdeauna în contractare. Un nas coroiat - al familiei - se contura în linii aspre peste mustața stufoasă, sub care se pierdea conturul gurii și care se unea cu barba ce acoperea o curbă avansată a bărbiei. Totul contribuia să dea chipului o alură de mișcare bruscă, plină de caracter ostășesc"(18).

Majoritatea românilor puneau toate nădejdi și speranțele în noul suveran al țării, considerat de fruntașul politic ardelean Vasile Goldiș, încă din octombrie 1914, că va fi scut de apărare a unității etnice și culturale a tuturor românilor. Iar un simplu locuitor al ținuturilor transilvănene, Nicolae Avram, cătană în armata austro-ungară, dar român prin naștere, trăire și simțire, consemna în carnețelul său, intitulat *Jurnal de front*, redactat în toamna anului 1914, că: "speranța românilor din armata austro-ungară de a

nu lupta contra fraților din România era politica de neutralitate a acesteia, pe care sperăm să o urmeze și Ferdinand”(19).

Atitudinea matură și conștiința răspunderii asumate din primele momente ale preluării tronului au fost relevate lui I. G. Duca în octombrie 1914: *”Eu sunt un rege constituțional, prin urmare, dacă țara crede că interesele ei îi dictează să meargă împotriva Puterilor Centrale, nu în mine va găsi ea o piedică în realizarea idealului ei național. Un singur lucru cer însă țării - și cred că am dreptul să i-l cer, având în vedere gravitatea unei atari hotărâri -, să se gândească bine înainte de a-și spune ultimul cuvânt, de a-și trage spada”*(20).

Furtuna conflictului mondial izbucnit în vara anului 1914 a zguduit Europa din temelii și a favorizat amplificarea mișcărilor naționale de pe întregul continent, lucru remarcat cu atât mai mult în România, unde populația se arăta a fi foarte sensibilă la soarta fraților de peste munți. Cu prilejul deschiderii sesiunii Corpurilor Legiuitoare, în cuvântul său, regele Ferdinand I a precizat clar și concis prioritatea domniei sale: *”Cea dintâi grijă a noastră a fost ca neamul, în fruntea căruia M-a așezat Pronia cerească, să nu piardă prilejul de a-și asigura dreptul de a trăi netrunchiat și de sine stătător Regatul pășește, cu încredere, spre îndeplinirea ursitei sale”* (21).

La o întrunire a Ligii Culturale, desfășurată la 15 ianuarie 1915, în sala ”Dacia” din București, deputatul Nicolae Filipescu declara: *”Când pe tron s-a urcat regele Ferdinand, Europa era zguduită de cel mai înfricoșător război din câte sunt pomenite de istorie. E și aceasta o prorocie de ce va fi domnia de azi. În vremurile furtunoase în care trăim nu cerem de la această domnie nici bogăția și înflorirea din timpul lui Petru Rareș, nici iscusința diplomatică a lui Constantin Brâncoveanu. Nu așteptăm de la regele nostru să dea la lumină pravile înțelepte, ori să fie ctitor de biserici ca Matei Basarab. Ursita lui e să ne dea vitejia. Se vede că așa a fost scris să fie și de aceea îi zicem: ești trimisul lui Dumnezeu ca să împlinești visul unui neam. Vei fi cel mai mare voievod al țării împodobindu-te cu titlurile lui Mihai Viteazul: **Domn al întreg Ardealului, al Țării Românești și al Moldovei** și aducând pe deasupra strălucirea purperei regale sau, răpus în cel mai suprem avânt de vitejie al neamului, vei fi totuși sfințit ca erou național. De nu va fi niciuna, grozav mă tem că nici praf nu se va alege de țară și de dinastie. De aceea mărirea ce ți-o urăm, Sire, este să te încoronezi la Alba Iulia, sau să mori pe câmpia de la Turda!”*(22).

În acele momente, regele Ferdinand I se afla într-o postură foarte delicată care, din păcate, nu era cunoscută decât de câțiva dintre politicienii vremii ce făceau parte dintre apropiații săi. Așa cum remarcă și Mircea Vulcănescu: *”Sfios, dar însuflețit de o conștiință adâncă a răspunderii sale monarhice, stimulat de personalitatea puternică și fermecătoare a soției sale, regina Maria, noul rege, Ferdinand I, trebuia să facă față, de îndată, unor împrejurări noi. Vremile păreau că vor cu dinadinsul să grăbească, cu o generație, îndeplinirea unei misiuni pe care visătorii cei mai îndrăzneți n-o hărăziseră în gând decât celui de-al treilea vlăstar al dinastiei. Cu cât trecea timpul, se vedea că neutralitatea, proclamată în prima clipă a chibzuielii, nu putea fi definitivă, ci, mai curând sau mai târziu, România va fi atrasă în răfuiala generală care avea să hotărască despre noua rânduire a lumii. Țara, civilizației, prosperității și prestigiului european cu sprijinul Germaniei, simțea că în curând va pusă la ispita de a-și răsturna alianțele, de a-și jertfi prosperitatea și de a-și întrerupe propășirea, pentru a-și îndeplini, prin grele încercări și suferințe, misiunea ei istorică.”*(23).

Cu inima frământată și împărțită, noul suveran al României nu putea să nu privească plin de îngrijorare la viitorul său și al țării, care, în mod sigur, avea să fie puternic influențat de valurile războiului care amenințau să se extindă peste granițele continentului european. Mai ales, în împrejurările de atunci, era întrutotul justificată preocuparea regelui Ferdinand I pentru a urmări îndeaproape evoluția și starea de spirit a armatei noastre, fapt ce reiese și din Înaltul Ordin de Zi către oștire dat în ziua de 1 ianuarie 1915: *”La începutul Anului Nou gândul Meu se îndreaptă cu mulțumire către armată. Sunt aproape 25 de ani de când lucrez din tot sufletul pentru dezvoltarea și îmbunătățirea puterii armate. În acest pătrar de veac în care, prin contact aproape zilnic, strânse legături s-au format între Mine și oștire, am putut urmări cu adâncă satisfacțiune progresele însemnate ale armatei, dovedind prin silințele depuse și prin rezultatele dobândite că jertfele ce țara a făcut și dragostea cu care întâiul rege o îmbrățișa nu au fost zadarnice. În anul ce a trecut, mulțumită concentrărilor mai lungi, instrucția, mai cu*

seamă a regimentelor de rezervă, a progresat în mod simțitor. Țara, cu Mine vă privim cu încredere. Dar aceasta vă impune sfânta datorie de a păstra neatins renumele câștigat și de a lucra mereu cu abnegație și fără preget, astfel ca în orice împrejurare, țara să se poată sprijini pe voi, scutul ei cel tare. Ofițeri, subofițeri și soldați vă urez la toți ani mulți și fericiți!”(24).

Regele decorează Drapelul Regimentului 9 Vânători

Ferdinand – decorând un Erou de la Verdea